Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація кôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Реклямаціи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . , 60 к.
мѣсячно . . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 120. | Нинѣ: гр. Ісаака, Дал. рим. Варнавы | Завтра: гр. Н. 1 Всѣхъ С. рим. 1. по Св. | Субота 30 мая (11 червня) 1892. | Всхôдъ сонця 4 г. 2 м.; захôдъ 7 г. 57 м. Баром. 760 терм. + 22·0° + 12·4°. | Рôкъ II.

Рада державна.

Нинѣ розпочинае ся въ Палатѣ пословъ перше посвяточне засѣдане а на порядку дневнôмъ стоить дальша нарада надъ закономъ о управильненю промыслу будôвельного. Сими днями збере ся також и Палата пановъ та буде радити надъ вѣденьскими будôвлями комунікапійными и податкомъ біржевымъ.

Комісія валютова закôнчила вчера на двохъ засѣданяхъ ґенеральну дебату и ухвалила всѣма голосами противъ голосôвъ Найвірта, Фуса, Єбенгоха, Гайдена и Яксы приступити до спеціяльнои дебаты, котра розпôчне ся завтра т. є. въ суботу.

Пôдчасъ ґен. дебаты промавлявъ ще разъ п. Міністеръ фінансôвъ дръ Штайнбахъ и звернувши на попереднû бесѣды пос. Зіса, старавъ ся доказати, що предкладанû нимъ зарядженя були бы не користнû. П. Міністеръ доказувавъ, що то рѣчь неможлива чекати зъ управильненємъ валюты ажь до того часу, коли будуть оголошенû результаты нарадъ и ухвалъ анкеты валютовои, скликанои Америкою.

Пос. Телишевскій заявивъ ся на вчерашнôмъ засѣданю комісіѣ противъ господарки „паперовои, а за чистою валютою золотою. Бесѣдникъ годивъ ся також зъ тымъ, щобы держава ажь пôзнѣйше розпочала выплату готôвкою. Реляція означена въ предложеняхъ правительства єсть зовсѣмъ оправдана. Заведенє золотои валюты не повинно захитати рôвноваги буджетовои, анѣ також не повинно стати ся причиною до заведеня новыхъ податкôвъ посередныхъ. Вкôнци домагавъ ся пос. Телишевскій ґарантіѣ, що Угорщина буде солідарно поступати зъ Долитавщиною въ справѣ розпочатя выплатъ готôвкою.

Пос. Козловскій промавлявъ знову въ оборонѣ подвôйнои валюты и напоминавъ до осторожности супротивъ Угорщины именно що до выплатъ готôвкою. Сю справу треба мати яко цѣль на оцѣ, але не спѣшити до неи всею силою. — Пос. Рутовскій доказувавъ, що біметалізмъ єсть середъ певныхъ обставинъ и въ певнôмъ якôмсь краю зовсѣмъ добрый, але де нема тыхъ условій, тамъ вôнъ просто шкôдливый. Де валюта стратить вартôсть, тамъ и нема користей для продукціѣ. Примѣры доказують, що скоро валюта погôршить ся, то тогды єсть нѣбы якась користь зъ премій, але заразъ вôдтакъ настае обниженє вартости грошей а тогды такъ само рôльникъ якъ и промысловець дôстають менше грошей и гôршû. Краѣ, въ котрыхъ валюта стратила вартôсть стають ся зовсѣмъ зависимû вôдъ тыхъ краѣвъ сусѣдныхъ, де єсть золота валюта.

Опôсля промавлявъ ще пос. Щепановскій. Вôнъ доказувавъ насампередъ, що золото стратило вже богато изъ своихъ давнѣйшихъ функцій. У всѣхъ державахъ поступовыхъ, колибъ розходило ся о зліквидованє довгôвъ не выстало бы нѣ золота нѣ срѣбла. Теперѣшне предложене було бы навѣть въ такôмъ случаю потрѣбне, колибъ въ будучности мало ся завести біметалізмъ. Коли при помочи теперѣшнои реформы позбудемо ся разъ дотеперѣшнои пôдставы, то будемо мати свобôдну руку для будучности. Бесѣдникъ залвивъ ся вкôнци за приступленємъ до спеціяльнои дебаты.

Зъ рускихъ товариствъ.

На послѣднôмъ засѣданю головного выдѣлу товариства „Просвѣты“ обговорювано справы важнû для розвою товариства. Найдовше обговорювано справу управильненя платы вкладокъ членами товариства въ тôмъ напрямѣ, щобы члены присылали свои рôчнû складки точно, не залягали, бо се выходить на невыгоду и товариства и самыхъ членôвъ. Невыгода товариства, бо оно мусить покрывати всѣ выдатки готôвкою, а невыгода членôвъ въ тôмъ, що вкладки за два роки труднѣйше дати, якъ за оденъ рôкъ. Выдѣлъ ухваливъ вôдповѣднû въ тôй справѣ мѣры: мѣстити вôдозвы въ часописяхъ и посылати членамъ пригадки вôдъ канцеляріѣ товариства, врочôмъ держатись постановъ статута.

Выдѣлъ принявъ зъ подякою до вѣдомости письма: п. Вол. Шухевича зъ радами дотычно выдавництва Календаря и п. Михайла Спожарского зъ радою що до ширеня оздôбно-оправленыхъ выдань „Просвѣты“. Одно и друге буде по змозѣ увзглядненє. Дальше ухваливъ выдѣлъ оголосити конкурсъ на премію (90 зр.) зъ фондаціѣ Впов. п. Стефана Дубравского зъ Стрыя и принявъ выготовленый текстъ конкурсу. Конкурсъ буде незадовго оголошеный.

Вп. голова товариства подавъ до вѣдомости выдѣлу, що субвенцію 1.500 зр., ухвалену Соймомъ краєвымъ для „Просвѣты“, взято вже зъ касы краєвои. Потôмъ выдѣлъ ухваливъ предложеный касіеромъ товариства плянъ ужитя тои сумы.

1

Копальники скарбôвъ въ Мокатамѣ.

Оповѣданє зъ египетского житя. — О. Ф. Талаба.

На другôмъ подвôрю вязницѣ сидѣвъ Драа-ефенді[1]) и судивъ. Бувъ то судъ чисто якъ въ справахъ дрôбныхъ — не було того хто позывавъ, не було нѣ трибуналу, нѣ адвоката нѣ протоколянта. Драа-ефенді и сторожь вôдъ вязницѣ, въ зеленôмъ турбанѣ, робили справу дуже борзо, короткими словами а довгими буками. Пôдъ дверми вязницѣ стояли арештанты збитû въ купку и на голосный окликъ немилосердного Гаджа „яллахъ“ ставали оденъ по другôмъ передъ ковромъ, на котрôмъ сидѣвъ правовѣрный ефенді и куривъ папѣроску та тоненькою лѣсочкою, котрою пôдганявъ собѣ коня, поправлявъ покрученû френзлѣ на коврѣ. Однôй громадцѣ арештантôвъ выголосили вже були вырокъ и она сидѣла смирно въ позаднôмъ кутику подвôря.

На нове „яллахъ“, выступивъ зъ купки пôдъ дверми вязницѣ молодый чоловѣкъ въ одежи, въ яку звычайно убирають ся Єгиптяне по мѣстахъ. Колибъ не то, що вôнъ говоривъ дуже плавно и такъ, якъ говорить простый народъ, та що покланявъ ся зовсѣмъ пôсля египетского звычаю, то по єго яснôй красцѣ тѣла, по бѣлявôй бородцѣ и сивыхъ очахъ можна бы було здогадувати ся, що вôнъ Европеєць.

— Якъ тобѣ на имя? — спытавъ ефенді.

— Ахмедъ Ґілді.

— Що вôнъ зробивъ, Гаджь Узулі? — спытавъ ефенді сторожа вôдъ вязницѣ.

— Отсей? — и Гаджь Узулі кинувъ непевнымъ окомъ по лици арештанта. — Придивись єму добре ефенді; той песій сынъ вломивъ ся сеи ночи до одного грецкого купця. Засуди єго на два роки до тяжкихъ роботъ при александрійскôмъ портѣ, абы не скоро до насъ вернувъ ся.

— Чоловѣче — крикнувъ арештантъ, — тажь се не правда! Богомъ клену ся, що я ще нѣкому анѣ на одну пару[2]) чогось не укравъ, а не то вломивъ ся.

— Мовчи, поганый псе! — крикнувъ на него сердито чоловѣкъ въ зеленôмъ турбанѣ и пôднѣсъ свою довгу палицю.

— Братя, — вôдозвавъ ся арештантъ, обернувшись до своихъ товаришѣвъ. — Нехай благословенъ буде пророкъ!

Всѣ хоромъ вôдозвали ся: Нехай Богъ єго благословить! — Такъ кличуть магометане на найвысшого свѣдка свого пророка, коли межи ними настане яка суперечка, а они хотять єѣ по справедливости залагодити.

— Може хто зъ васъ знае, за що мене арештували? — спытавъ Ахмедъ Ґілді пôднесенымъ голосомъ. — Скажѣть, чи то не черезъ піяньство та сварку я ажь сюды дôставъ ся?

Якійсь нужденный покашлюючій фелляхъ[3]) зъ каправыми очима выступивъ и каже: „Ой, Гаджь Узулі, вôнъ каже правду. Вôнъ бувъ пяный и бивъ ся. Ты самъ то розповѣдавъ, коли вчера привѣвъ єго до арешту“.

Гаджь Узулі почавъ чухрати ся въ бороду.

— Та ихъ вчера вечеромъ було такъ богато, — вôдозвавъ ся вôнъ до ефендіого, — що я ихъ вже нѣякъ не можу розпôзнати. Видко, що оно такъ якъ каже Гашашôвъ Гассанъ. А дежь той песъ, що вломивъ ся до Грека? — крикнувъ вôнъ сердито до арештантôвъ. Въ купѣ зробивъ ся неспокôй и выпхали напередъ злочинця.

— Ходы сюды ты невѣро!

— Виноватый дôставъ букомъ, а вôдтакъ спытали ся єго, чому вôнъ самъ не вôдозвавъ ся, що то вôнъ той, що вломивъ ся. Але ефенді залагодивъ насампередъ справу Ґілдіого и показуючи на него, спытавъ:

— Чи вôнъ тутъ першій разъ?

— Першій.

— То пусти єго, другій разъ дôстане буками на пôдошвы!

[1]) Ефенді турецкій титулъ значить тôлько, що наше слово „панъ“.

[2]) Пара, турецкій мѣдяный грôшь вартости 2½ кр.

[3]) Феллахъ, селянинъ, найнизша кляса людей въ Єгипті, перевѣстнû жителѣ Єгипту, потомки стародавныхъ Єгиптянъ.

Референтъ справъ філій товариства подавъ до вѣдомости выдѣлу письма: 1) вôдъ основателѣвъ філіѣ „Просвѣты“ въ Стрыю, що тамъ вôдкрытѣ філіѣ и загалнѣ зборы єѣ членôвъ вôдбутуть ся дня 29 червня; 2) вôдъ філіѣ въ Самборѣ зъ повѣдомленємъ о выборѣ нового выдѣлу філіѣ и зъ деякими внесеньями вôдъ філіѣ. Вôдкрытє філіѣ „Просвѣты“ въ Каменцѣ струмиловôй вôдбуде ся вже 18 червня, то выдѣлъ поручивъ заступникови головы товариства, п. Ол. Барвѣньскому повитати сю нову філію въ имени выдѣлу и взагалѣ бути тамъ вôдпоручникомъ головного выдѣлу. Наконець поручено референтови справъ філій удатись письменно до філіѣ въ Коломыи о информацію въ деякихъ справахъ тои філіѣ, именно що до вôдносинъ єѣ до читаленъ „Просвѣты“ въ єѣ рейонѣ.

Одному студентови медицины въ Краковѣ ухваливъ выдѣлъ удѣлити 20 зр. запомоги на оплату таксы испытовои. Хочь фонды „Просвѣты“ ще не выстають на того рода запомоги и удѣлювати ихъ можна хиба въ вымковыхъ лишь выпадкахъ, то симъ разомъ условя були того рода, що якъ разъ выпадало вымково запомогти петента, вповнѣ заслугуючого на пôдпору и єѣ необхôдно потребуючого.

Пôдъ конець засѣданя принято кôлькадесять новыхъ членôвъ.

Въ Яблоновѣ повѣта коломыйского перемѣнила ся давнѣйша читальня на читалню „Просвѣты“, а загальнѣ зборы новои читальнѣ вôдбули ся дня 26 мая.

До выдѣлу выбрано пп.: головою учителя Ив. Посацкого, заступникомъ головы вôйта Федора Ковальчука, секретаремъ Вôйтѣха Марущака, касієромъ Ив. Боднара, бібліотекаремъ Пет. Котлярчука, а заступниками выдѣловыхъ о. Альфреда Сѣменовича и Андрея Иваницкого. Въ члены читальнѣ вписало ся поки що 35 членôвъ давнѣйшихъ, а съ новыхъ приступило 10, отже всѣхъ 45 членôвъ.

На зборахъ ухвалено приступити до осущеня бодай въ части постановъ статута — завести касу щадничу. Въ першôй хвили вплынуло до неи 18 зр.; такъ мало длятого, бо не всѣ участники зборôвъ були на то приготованѣ. Читальня „Просвѣты“ дуже рада, щобы дѣяльнôсть касы розпочалась якъ найшвидше.

Переглядъ политичный.

Вчера закôнчивъ ся у Вѣдни конґресъ соціялистичный, котрый мавъ головно на цѣли усунути роздоръ, якій наставъ межи австрійскими соціялистами. Мабуть до залагодженя сего роздору не прийшло, бо рôвночасно такожь вôдбувало ся и вѣче опозиційныхъ радикалôвъ, котрѣ выступали остро противъ заряду соціяльно-демократичнои партіѣ.

Урядова ґазета прагска заперечує рѣшучо будьто бы огонь въ копальняхъ коло Пшибраму бувъ пôдложеный, позаякъ причину огню доси ще не выслѣджено.

Гостина великого князя Константина въ Нансі сталась теперь предметомъ широкои дискусіѣ въ европейскôй прасѣ, тымъ бôльше, що стало звѣстно, що гостина ся була вже давно заповѣджена. Бувшій міністеръ Флюранъ мавъ именно такожь сказати, що царь вже давно заповѣвъ сю гостину. Особливо праса италіяньска звернула на сей фактъ увагу и каже, що єсть то недвозначна и не дуже мирна подѣя. Tribuna каже, що на случай якого нарушеня мира, Россія не схоче приглядати ся зъ заложеными руками, а Riforma (орґ. Кріспіого) радить знову, щобы бути на все приготовленымъ и узброенымъ. Россія и Франція показали знову, що въ вôдповѣднôй хвили выступлять зô своими бажанями и претенсіями; єсть то лишь питанє часу.

Болгарска „Свобода“ доносить, що вышло розпоряджене князя, силою котрого засуспендовано богато вôрменъ урядникôвъ почтовыхъ, телеґрафічныхъ и зелѣзничихъ въ Варнѣ и Рущуку. Справа ся стоить въ звязи зъ звѣстнымъ заговоромъ въ Рущуку.

Новинки.

Львôвъ дня 10 червня.

— **Погорѣлцямъ громады Береза**, въ повѣтѣ ланцутскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 70 зр. запомоги.

— **Концесіи** на побôръ оплатъ мытовыхъ. Є. Вел. Цѣсарь санкціонувавъ ухвалы Сойму, котрыми дозволено побирати оплаты мытовѣ мѣжь иншими: Радѣ повѣтовôй въ Перемышли, вôдъ повѣтового моста на рѣцѣ Вярѣ въ Дроздовичахъ; Радѣ пов. въ Станіславовѣ на дорозѣ Пôдгаєцко-Галицкôй; Радѣ пов. въ Теребовли, на дорозѣ Теребовельско-Будзанôвскôй; Радѣ пов. въ Жидачевѣ на дорозѣ Жидачѣвъ-Журавно; Радѣ пов. въ Ярославѣ, на удержанє дорôгъ Ярославъ-Сѣнява и Перемышль-Порохникъ, а такожь вôдъ мосту на Любачѣвцѣ; обшарови двôрскому въ Бережници королѣвскôй въ жидачѣвскôмъ, вôдъ моста на Днѣстрѣ въ Журавковѣ; обшарови двôрскому въ Станіславчику, въ бродскôмъ повѣтѣ, вôдъ моста на Стырѣ, и громадѣ Тирава сольна, вôдъ перевозу черезъ рѣку Сянъ пôдъ Мриголодомъ.

— **Именованя и перенесеня.** П. Міністеръ торговлѣ именувавъ почтовыхъ асистентôвъ: Кароля Слоньского въ Станіславовѣ, Войтѣха Добѣю у Львовѣ, Брониcлава Цѣхановича въ Снятинѣ, Генриха Гіліха въ Жовквѣ, Франца Кійовского въ Краковѣ, Болеслава Ґідлевского въ Ярославѣ, Іосифа Мільбавера и Евгенія Герві у Львовѣ, Хуну Давида въ Перемышли, Остапа Гицкевича въ Краковѣ, Володислава Каспровича у Львовѣ, Леопольда Древновского въ Новôмъ Санчи, Григорія Гнатика на Пôдзамчу и Юлія Нечаса въ Стрыю — офіціялами почтовыми; а Дирекція почтъ и телеґрафôвъ призначила Ф. Кійовского до Вадовиць, а Хуну Давида до Пôдволочискъ. Прочѣ остались на дотеперѣшныхъ своихъ мѣсцяхъ службовыхъ. — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла офіціяла почтового Ром. Соболя въ Пôдволочискъ до Львова, а асистентôвъ почтовыхъ Григ. Козловского зъ Дрогобича до Золочева, Володислава Матковского зô Львова до Дрогобича, Адольфа Ґанса до Перемышля.

— **Запомоги на цѣли дороговѣ.** Выдѣлъ краєвый удѣливъ выдѣлови повѣтовому въ Ниську, на будову громадскои дороги Зарѣче-Улянôвъ 1000 зр.; на такужь дорогу Ѣжовъ-Патды 1000 зр.; на дорогу Ниско-Пришôвъ 1000 зр.; — выдѣлови пов. въ Снятинѣ на громадску дорогу Заболôтцѣ-Залуче 2000 зр.

— **Выстава краєва у Львовѣ** має вôдбути ся въ роцѣ 1894. Надъ тымъ радили минувшои середы въ львôвскôмъ маґістратѣ и выбрано комісію, котра має занятись выготовленємъ лісты выконуючого комітету. Выстава ся буде образомъ нашого житя суспôльного, економічного и культурного.

— **Въ Камѣнцѣ струмиловôй** вôдбуде ся дня 18 с. м. вôдкрытє філіѣ „Просвѣты“ пôсля слѣдуючои програмы: 1) О годинѣ 9-ôй рано поминальнє богослуженє за незабутного Маркіяна Шашкевича, почиваючого въ Поосѣлкахъ повѣта каменецкого. — 2) Вôдкрытє зборôвъ. — 3) Повитанє вôдъ вôдпоручника львôвского головного выдѣлу товариства „Просвѣта“. — 4) Пояснєнє статутôвъ и цѣли товариства. — 5) Вôдчитъ Вп. посла Олександра Барвѣньского о золотôй валютѣ. — 6) Выбôръ выдѣлу філіѣ.

— **Въ цѣли призбираня фондôвъ на памятникъ Тар. Шевченка** обѣцяли доси прислати свои роботы Впов. посестры: Олена Вакулиньска въ Теребовлѣ, Ольга Шухевичѣвна въ Тишковець, Евгенія Шухевичѣвна зъ Красова, Іосифа Федакôвна зô Львова, Леонтина Вахня-

---

— Рушай! — махнувъ Гаджь Узулі на арештанта; а вôдтакъ крикнувъ грôмкимъ голосомъ до вояка, що стерѣгъ дверей: „Выпусти єго, най собѣ иде!“

* * *

Коли такъ на подвôрю въ вязници розсуджались справы борзо одна за другою, пустивъ ся выпущеный на волю скорымъ ходомъ черезъ велику площу, на котрôй стояла бронзова статуя на дерев'янôй пôдставѣ, и зайшовъ на францускôмъ передмѣстю до робôтнѣ сѣделника Станія. Тутъ всѣ въ голосъ до него засмѣялись.

— Ну, щожь тамъ Чіпріяне, — вôдозвались челядники — якъ смакувало тобѣ у забтіѣвъ?[4]) А постѣль, кажуть, у нихъ дуже мягонька. Чи то правда?

— Кобы вы хочь черезъ вôсѣмъ днѣвъ похарчувались у забтіѣвъ та поспали на ихъ постели за то, що вы заставили мене въ отсѣмъ дрантю выправляти такѣ дурницѣ. Тамъ були бы мене туй-туй выслали до Александріѣ за то, що нѣбы то я вломивъ ся до якогось купця.... Ибріме! — вôдозвавъ ся вôнъ до одного сирійского челядника — скидай зъ себе мою одѣжь! Бери собѣ назадъ свои лахи, черезъ котрѣ я на одну нôчь дôставъ ся до забтіѣвъ.

— Тажь ты самъ хотѣвъ конче въ нихъ убрати ся, щобы мы могли подивити ся на танець шаґарі.

— А якже, хотѣвъ, коли вы мене споили.

Въ чверть годины опôсля сидѣвъ Чіпріяно въ своѣй европейскôй одежи на стôльчику и задуманый зшивавъ дратвою шкôру.

Чіпріяно Конті бувъ мѣшанець; єго батько бувъ Италіянець, а мати Арабка. Першѣ свои лѣта дитиннѣ проживъ зъ другими дѣтьми тамошными на улицяхъ та по чужихъ хатахъ и длятого ажь до того часу, коли вôнъ пôшовъ на науку до майстра Станія, не можна було єго нѣякъ розпôзнати вôдъ звычайного арабского волоцюги. Тому то й знавъ вôнъ дуже добре всѣ мѣсцевѣ звычаѣ та обычаѣ, а знаючи добре говорити бесѣдою простыхъ людей, мавъ на тôлько вôдваги, що передъ ефендімъ прибравъ собѣ арабске имя Ахмедъ Гілді. Вôнъ зробивъ то умысно, бо дôстати ся яко Европеєць а хочь бы яко мѣшанець въ руки забтіѣвъ, уважало ся у мѣсцевыхъ людей за велику ганьбу.

Чіпріяно сидѣвъ того дня тихійше при роботѣ якъ звычайно. Коли вôдтакъ разомъ обѣдали, спытавъ вôнъ Ибріма, що читавъ богато въ арабскихъ книгахъ:

— Чи чувъ ты коли що про скарбъ Макокуса?

— Нѣ, не чувъ — вôдповѣвъ Ибрімъ.— а дежь то вôнъ нѣбы то мавъ бы бути?

— Въ Мокатамскихъ горахъ коло Джебель ель Хіюші. Послухайко, яку розмову пôдслухавъ я сеи ночи. Тверда земля, мыши и щуры та студѣнь не дали менѣ спати. Коли я такъ лежу, та самъ себе въ души проклинаю, ажь чую, що двохъ коло мене шепче до себе: Подивись, чи той драбиско коло тебе спить чи нѣ, — каже оденъ. Я чую, що мене хтось штуркнувъ въ бôкъ, але я не рушаюсь, а другій тогды каже: „Спить якъ Берберъ[5]). Говори!“ — „Чуєшь, може бути, що мене симъ разомъ вышлють на пару лѣтъ до Александріѣ до робôтъ при портѣ и тымъ позбавлять мене роботы, яку я собѣ оногды вышукавъ. Абы я такъ здоровъ, красна робота; але мусишь менѣ дати мою пайку, бо инакше и словечка не скажу“... „Иди дурный; хиба ты не маєшь мене въ своихъ рукахъ?“ — шепнувъ другій... „Слухай отже! Коло Джебель ель Хіюші за цитаделею копають вже вôдъ року два Персы въ скалѣ и шукають скарбôвъ шеха[6]) ель Макокуса. Оденъ воякъ, що стоить тамъ коло пороховнѣ въ горѣ на вартѣ, розказувавъ менѣ, що они знайшли богато золота и дорогихъ каменѣвъ та держать то у себе въ малыхъ мѣшочкахъ. Той воякъ знає докладно, де то мѣсце, де та печера и хатчина, въ котрôй они жиють и порають ся. Мусишь єго вôдшукати, вôнъ зве ся Омаръ Лусъ и сидить въ цитадели. Позавтру вечеромъ иде старый до мошеѣ[7]) на празникъ Гассана и Госсена, то й можете зъ того ско-

---

[4]) Забтій, турецкій жандармъ.

[5]) Берберъ, житель пôвнôчнои Африки; тутъ значить чоловѣка оспалого.

[6]) Шехъ, або шахъ то само, що нашъ король або царь.

[7]) Мошея, турецка божниця.

ниновна зъ Львова, Ольга Ковбляньска въ Ростокъ, Ольга Левицка въ Боднарова, Олена Кулачковска въ Кракова, Анна Пеньковска зъ Янова, Ольга Барвѣньска зъ Львова, Дарія и Ирина Шухевичѣвны зъ Львова. — Въ Яновѣ пôдъ Львовомъ. *Ирина Герасимовичѣвна.*

— **Перші довѣрочні зборы основателѣвъ руского „Сокола" львôвского** вôдбудуть ся уже невадовго, бо вôдъ сеи недѣлѣ за тыждень, т. є. дня 19 червня с. р. о годинѣ 5-ôй вечеромъ, въ комнатахъ „Руской Бесѣды" у Львовѣ.

— **Загальні зборы „Громады"**, товариства вѣденьскихъ Русинôвъ, вôдбудуть ся въ недѣлю дня 12 червня о 7-ôй годинѣ вечеромъ.

— **Въ Глинянахъ** ставлять мѣщане другу мѣйску церковь. Починъ до сеи будовы дали два мѣщане, Микола Кулицкій и Стефанъ Бунда; першій давъ на будову 500 зр., а другій 1000 зр. Дня 2 с. м. вôдбуло ся торжественне посвяченє першихъ основъ пôдъ сю церкву.

— **Торговля галицкими робôтниками**. Недавно тому подавали мы двѣ звѣстки про то, якъ то у насъ несовѣстні аґенты запродують нашихъ людей, Мазурôвъ изъ захôдной Галичины, а зъ рускихъ сторôнъ робôтникôвъ зъ Коломыйщины, на роботу до Румуніѣ и Бесарабіѣ. Мы згадували також, що въ Черновцяхъ придержано якогось аґента зъ Залуча, що выправлявъ 40 родинъ мазурскихъ до Румуніѣ. Аґента потягнено до вôдвѣчальности, а Мазурôвъ пущено на волю, и они перебрали ся заразъ за границю до Румуніѣ. Часть зъ нихъ вернула вже теперь назадъ до Черновець и явила ся тамъ въ поліціи, та розповѣла страшні рѣчи, якъ то зъ ними обходили ся въ Румуніи. До „Дѣла" доносять зъ Косôвщины, що такі самі аґенты увихають ся також по селахъ въ тамошныхъ сторонахъ, особливо въ Хомчинѣ, Уторопахъ, Косачи, Пекурявѣ и Шешорахъ, та вôдмавляють людей на роботу до Румуніѣ и Бесарабіѣ. На кождого робôтника достають они около 36 зр. на мѣсяць, а наймають робôтникôвъ якъ найдешевше и дають имъ ледви 10 до 14 зр. на мѣсяць; дають грошѣ на передъ яко задатокъ, котрі робôтникъ стратить дома, а вôдтакъ иде якъ бы въ неволю ихъ вôдрабляти и звычайно вертає зъ чужины о прошенôмъ хлѣбѣ. Зъ Хомчина выйшло сего року 100 робôтникôвъ, а певно, що не менше и въ другихъ сѣлъ.

— **Нове ремесло** вынайшовъ собѣ одень Берлинецъ. Вôнъ принявъ ся за оплатою водити псôвъ на проходъ. Теперь уже має тôлько роботы, що мусѣвъ приняти собѣ помôчника.

— **Нещасливі пригоды.** Въ мѣсцевости Арбора на Буковинѣ убивъ громъ дня 6 с. м. на пасовиску пастушка Прокопа Чебука, корову, лоша и одну безрогу. — Въ Медицѣ въ ставѣ, прилягаючôмъ до двора и ботанічного города, утопивъ ся дня 25 мая 21-лѣтный помôчникъ городника, родомъ зъ Кракова. Розогрѣтый скочивъ до студеной воды, дôставъ корчѣвъ и пôйшовъ пôдъ воду. Друга нещаслива пригода въ Медицѣ лучила ся зъ ночи на 5 червня. На шляху зелѣзничôмъ коло самого села переѣхала машина 55-лѣтного наставника робôтникôвъ зелѣзничихъ, Н. Пелікана, и убила его на мѣсци. Небôщикъ бувъ 26 лѣтъ такимъ наставникомъ и походивъ зъ Чехіѣ. Причиною тои нещастнои смерти були нôчні роботы коло шляху зелѣзничого. Другій шляхъ зелѣзничій, насыпаный минувшого року, почавъ усуватись и для того комунікацію тымъ шляхомъ мѣжь Перемышлемъ а Мостисками перервано. Щобы скорше єѣ привернути, заряджено нôчні роботы. Наставникъ глядавъ за робôтниками, не довидѣвъ машины и погибъ.

— **Наслѣдки забавки порохомъ.** Дня 8 с. м. вечеромъ стала ся у Львовѣ при ул. Лычаковскôй въ домѣ пôдъ ч. 23 така пригода. Сынъ властительки тои реальности, Влад. Квяткевичъ, купивъ пôвъ кварты пороху для забавки, пôшовъ зъ тымъ до города положеного въ тôй реальности и побачивши тамъ вазонъ зъ олеандромъ, постановивъ высадити его въ воздухъ. Якъ задумавъ такъ и зробивъ. Пôдчасъ тои забавки приглядавъ ся всему 10-лѣтный хлопець, що бувъ въ тôмъ домѣ на станціи у п. Кульчицкого. Пôдчасъ самои ексильозіѣ стоявъ вôнъ такъ близько, що дôставъ незвычайно сильнои контузіѣ. Груди, шию, лице страшно єму попарило и єсть велика обава, що нещасливый стратить очи. Першои помочи удѣливъ єму дръ Електоровичъ.

✝ Посмертні вѣсти.

Померли: Антôнъ Бѣлинкевичъ, слухачь правъ на черновецкôмъ университетѣ, членъ академічного товариства „Союзъ", въ 21 роцѣ житя. — Въ Доможири, дня 9 с. м. о. Викентій Федоровичъ, мѣсцевый приходникъ и радникъ консисторіяльный въ 81-ôмъ роцѣ житя а 56-ôмъ священьства; — въ Носѣлцѣ-Ленчъ, пôдгаецкого деканата, дня 5 с. м. Николай Мариновичъ, въ 79-ôмъ роцѣ житя а 50-ôмъ священьства; — въ Черновцяхъ, о. Николай Гакманъ, професоръ правос. теольоґіѣ при тамошнôмъ университетѣ а послѣдный зъ братôвъ покôйного митрополита буковиньского.

Всячина.

Катастрофа въ Пшибрамѣ. Пшибрамъ и сусѣдна мѣсцевôсть Березова Гора вôддаленû вôдъ Праги 12 годинъ дороги. После лѣтописця Гайка знані були копальнѣ въ Пшибрамѣ вже за часôвъ Лібушѣ, котра мала сказати: „Виджу гору березову, у срѣбло богату." Въ старыхъ актахъ надыбуємо згадку о копальняхъ пôдъ рокомъ 1330; перейшли они вôдтакъ на власнôсть архієпископôвъ прагскихъ и давали тôлько доходу, що доставили головнû фонды на будову катедры на Градчинѣ въ Празѣ. Въ часѣ борбъ гуситскихъ подупали копальнѣ, ажь за короля Володислава (1494 р.) а особливо за Рудольфа II. вернули до давного блеску. При кôнци минувшого вѣку перейшли копальнѣ на власнôсть державы, коштомъ котрои основано тамъ академію гôрничу, школу гôрничу и т. д. Закопъ св. Войтѣха має теперь 1042 метры глубины, закопъ Маріѣ 1100 метрôвъ. Число гôрникôвъ въ Пшибрамѣ працюючихъ выносить 5500 особъ; чистого металю добувають рôчно на 130.000 метричныхъ сотнарôвъ. — Всѣ часописи повысылали своихъ спеціяльныхъ кореспондентôвъ до Пшибраму. Въ цѣлôй околици величезна паніка. Нема майже анѣ одной родины, де бы не оплакували одного, або й бôльше рôдныхъ, що згинули въ копальняхъ.

Закопы пшибрамскû то однû зъ найглубшихъ закопôвъ на цѣлôй кули земскôй, бо декотрû глубокû на 1200 метрôвъ, то значить тôлько, що чотири вежѣ Айфля, поставленû одна на другôй. Закопы тû получены зъ собою коритарами, такъ що огонь и дымъ може дôстатись зъ одного закопу до другого.

Теперь описують близше пшибрамску катастрофу. Минувшого вôвторка о 1 год. по полудни дали знати зъ пôдъ землѣ, що тамъ горить. Инжінеръ гôрничій, Греґлеръ, спустивъ ся сей часъ до закопу „Марія", але небавомъ казавъ себе витягнути на верхъ, бо мало не задушивъ ся въ дымѣ. Зачали спускати ведра въ спôдъ, щобъ ратувати людей. Ведро урвало ся и полетѣло въ пропасть. На людей найшовъ лякъ и розпука. Дымъ добувъ ся вже зъ кôлькохъ закопôвъ. Дивлять ся, а зъ одного отвору показують ся головы людскû. Се повтѣкали декотрû робôтники, що працювали близше поверхнѣ землѣ. Тû кажуть що въ спôдѣ дымъ, хоч гинь. Спустили зновъ ведра въ спôдъ и хтось тамъ очевидно сѣвъ, але выймають ихъ на верхъ, а въ нихъ тôлько три капелюхи, пара черевикôвъ, кровь и части мозку людского. Певно попали робôтники межи вінду а стѣны отвору и машина потороща ихъ. Нѣхто вже не хотѣвъ спускатись до закопу. Ажь по хвили выступивъ Пешекъ, про котрого мы вже писали. Вôнъ спасъ житє кôльканацяти людемъ, та якъ послѣдный разъ спустили его до закопу, вôнъ тамъ и згинувъ. Зъ пôдъ землѣ давали робôтники знати сиґналами, щобы ихъ ратувати; та хто вôдважный спустивъ ся въ закôпъ, той и заразъ удушивъ ся. Двацять сѣмъ смѣлыхъ людей, що хотѣли ратувати другихъ, згинули самû, а выратували лишь тринайцять робôтникôвъ. Щобы и дальше не наражати на смерть ратуючихъ, застановлено ратунковû роботы, а до закопôвъ впускано лишь пару, щобы очистити ихъ зъ дыму. Нещасныхъ въ закопахъ полишено на опѣку Божу, бо хиба чудомъ можна бы ихъ було выратувати и такъ склалось, що може ще робôтники пôдъ землею жили, а на земли вже для нихъ робили домовины.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 10 червня. Станъ воды въ горѣшнôмъ Дунаю єсть пôсля послѣдныхъ вѣстей все ще грôзный.

Лінцъ 10 червня. Рѣка Травнъ выляла и наробила дуже великои шкоды; вода вже поволи опадає.

Будапештъ 10 червня. На вечерку дворскôмъ були всѣ перебуваючі въ Будапештѣ Архікнязѣ и Архікнягинѣ, спôльні австроугорскі міністры и міністры угорскі, члены парляменту и богато иншихъ достойникôвъ. Є. Вел. Цѣсарь принимавъ тѣло диплёматичне и принявъ представленє ся Єму многихъ дамъ. Въ вечерку взяло участь около 1500 осôбъ.

Парижь 10 червня. Флюранъ заявивъ, що вôнъ не одержавъ анѣ вôдъ французского анѣ вôдъ россійского правительства якогось повѣдомленя въ справѣ гостины вел. кн. Константина въ Нансі.

Кольонія 10 червня. Côln. Ztg. доносить, якъ каже зъ дуже певного жерела, що царь заявивъ пôдчасъ гостины въ Кіль недвозначно, що не думає о тôмъ, щобы пôдпирати Францію, наколибъ она хотѣла выдвигнути супротивъ Нѣмеччины справу Альзаціѣ и Льотарингіѣ.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ, львôвскій; рôвниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстû и пôдчеркненû мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

ристати." Бôльше не мôгъ я вже чути, бо котрыйсь, ставъ крôзь сонъ говорити на тû оба замовкли.

— Тобѣ то хиба снило ся, Чіпріяно; — вôдозвавъ ся на то старшій челядникъ — бо коли у кого щось на умѣ, то єму снять ся дивні-предивні рѣчи.

Хоч и якъ молодый челядникъ боживъ ся, що то єму не снило ся, то старшій все таки стоявъ при своѣмъ, а за нимъ пôшли и другû. Але Чіпріяно вставъ вôдъ роботы двѣ годины скорше, наймивъ осла, переѣхавъ через мѣсто и цитаделю, поминувъ горячû муры войскового арешту и пôгнавъ на сиваку каменистою стежечкою въ гору на Джебель ель Хіюші, де на самôмъ найвысшôмъ его шпили стоить розвалена мошея, выставлена колись въ честь шеха Саида-Садеха. Зъ мінарету[8]) тои старои святинѣ єсть пречудный видъ на долину Нілу, на широко розкинене мѣсто та на пустиню, котрôй и кôнця не видко.

(Дальше буде).

[8]) Мінаретъ, тоненька а дуже высока вежа при мошеѣ, зъ котрои кличуть магометанъ на молитву.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.